

Příběh o satalické princezně Kateřině

Bylo - nebylo. Tento příběh se stal na jednom hradě v Satalicích. Okolo roku 900 zde žila krásná princezna jménem Kateřina. Milovala procházky po tajuplné satalické zahradě. Satalická zahrada byla tak velká, že by se do ní vešlo pět vesnic. K této krásné, rozlehlé zahradě se váže stará pověst. V této pověsti se praví, že v některém zakoutí jsou ukryta kouzelná vrata, kterými můžeme projít do budoucnosti. Tuto pověst si vyprávěly celé generace už odnepaměti. Satalická princezna tuto pověst slyšela od svého tatínka. Kateřina si odmalička nejraději hrála venku v zahradě.

Uběhlo 16 let, princezna měla narozeniny. V zahradě se připravovala velkolepá slavnost. Princezna šla do komnaty krále a povídá: „Našel už někdo tu bránu? Moc ráda bych se podívala do budoucnosti a zjistila, co se stane. Znat svou budoucnost je občas dost nebezpečné. Kdysi před mnoha a mnoha lety mi moje chůva vyprávěla, jak můj pradědeček odešel hledat bránu do budoucnosti, nikdo ho už nenašel.“ Král si povzdechl. „Milá dcero, nechci tě ztratit, chci s tebou dnes slavit tvé narozeniny a nechci se bát, že tě ztratím. Milá Kateřino, hosté už se scházejí a na tebe čekají, jdeme na oslavu.“

Princezna přivítala hosty, přišlo jich hodně. Oslava byla v plném proudu, zahrada byla plná hostů a hlasité hudby. Princezna si v duchu řekla: „Když na chvíli odejdu, tak si toho nikdo nevšimne.“ Otcí řekla: „Milý otče, potřebuji si chvíli odpočinout, jdu do své komnaty.“ „Dobře, ale brzy se vrať.“

Princezna šla do své komnaty, ale v dáli najednou zahlédla fialové světélko, které měnilo tvar a pohybovalo se. Kateřina si řekla: „To je znamení, půjdu to prozkoumat,“ a vydala se cestou do hlubin temného lesa, který se rozprostíral na konci zahrady. Princezna šla a šla, čím hlouběji se dostávala do lesa, tím jasnější byla záře. A najednou, když už byla skoro na konci zahrady, uviděla kulatou zlatou bránu a z centra brány vycházelo fialové jasné světlo.

„Hurá, našla jsem bránu!“ Princezna na chvíli zaváhala, ale zvědavost byla větší, a tak vstoupila do světla a prošla na druhou stranu. Začala se jí motat hlava a ztratila vědomí. Nevěděla, jak dlouho byla v bezvědomí. Když se probudila, byla v šoku. Kouká kolem sebe a celý svět je hranatý. Pochopila, že se dostala do jiného světa. Tento svět se jí líbil, rozhodla se, že ho prozkoumá. A tak zase šla a šla, ale tentokrát v podivném hranatém světě. Došla do vesnice. Všechno kolem ní bylo hranaté a svět se skládal z kostiček. Princezna z toho byla celá zmatená. Rozhlížela se a po asi dvaceti minutách najednou v dáli uviděla podivného hranatého panáčka. Kateřina zařvala z plných plic: „Hej, cizince, kde to jsem?“ Cizinec odpověděl „Jsi v Minecraftu. Nechceš se mnou vyměnit rybu za emerald?“ „Cizince, sice nevím, co je to emerald, ale mohu ti nabídnout tento krásný gombík.“ Vesničanovi se gombík líbil, tak to přijal a dal jí rybu. Princezně se to zdálo divné. Ryba nebyla stejně velká jako v jejím světě a měla podivný tvar. Najednou nastala noc a princezna dostala strach. Ale neměla se čeho bát, vesnici hlídal železný strážce. Sedla si pod hranatý keř a usnula. Přišlo ráno a princezna vstala a šla se podívat po vesnici. Potkala strážce. Železný strážce se na ni usmál a řekl: „Ahoj, ty nejsi z tohoto světa, že?“ „Ne, to nejsem. Nevíš, jak bych se mohla dostat zpátky do mého světa?“ „Slyšel jsem o bráně na konci zahrady, kterou se prochází do jiných světů, milá princezno. Rád vás tam doprovodím.“ Princezna

byla ráda, usmála se a šla s ochráncem nazpátek, po nějakém čase se ocitli u velké fialové brány. Kateřina se rozloučila s průvodcem, prošla branou a vešla do svého světa. Zahradou došla až ke hradu. Když ji spatřily strážce, běžely tuto radostnou novinu oznámit králi. Král, který se smutkem po své dceři málem utrápil k smrti, nemohl uvěřit, že se jeho dcera vrátila. Pospíchal do zahrady. Když uviděl svou ztracenou dceru, málem umřel radostí. Zvolal: „Hurá, má ztracená dcera, jaký to zázrak, po roce se vrátila živa a zdráva!“ Tu si Kateřina uvědomila, že za bránou běžel čas rychleji, že nebyla pryč jen jeden večer, ale celý rok. Objala otce a rozhodla se, že už se k bráně nepřiblíží a bude žít ve svém světě. Bohužel princeznu dlouhý život nečekal. Po roce šla zahradou, vzpomínala na podivné setkání za branou, v ruce držela podivnou rybu z kostičkového světa a jak byla zasněná, nedávala pozor a spadla ze srázu. Bohužel už jí nebylo pomoci. Její otec jí vystrojil velkolepý pohřeb, nechal ji pohřbít v nejlepších šatech a špercích i s podivnou rybou. A takto její hrob v současnosti našli archeologové. Dodnes nechápou, kde se tam vzala podivná ryba z materiálu, který v roce 900 neexistoval.

Michal Kalina, Heřmánek Praha, základní škola